

apostolov Petra in Pavla, druga polovica se hrani v cerkvi sv. Pavla. Mnogo sv. papežev in cerkvenih učnikov je tukaj v počeščenje izpostavljenih: sv. ap. Simon in Juda, sv. Jeronim, sv. Gregor Nazianski, Bazilij, Leo veliki, Krizostom itd.

2. S. Paolo, cerkev sv. Pavla, katera je l. 1823 pogorela in od papeža Pija IX. bila zopet pozidana. Tukaj je storil Ignacij Lojola s svojimi tovariši slovesne obljube: tukaj je bila verska resnica brezmadežnega spočetja blažene device Marije po sv. Očetu Piju IX. l. 1854 slovesno proglašena.

3. S. Sebastiano fuori le mura. Sv. Sebastijan je na stranskem altarju pokopan in cerkev stoji na katakombah, podzemeljskih grobih, kjer so bili prvi kristijani pokopani in v katere se pride po stopnicah. Prepovedano je tudi pod največimi kaznimi, kaki kamček ali kaj prsti vzeti s seboj. Na nekem altarju je kamen, v katerem je sled Zveličarjev vtisnjen videti.

4. S. Giovanni in Laterano. Ta je najstarejša cerkev v Rimu, prestolnica papežev, in mati vseh cerkev krščanskega sveta. Na velikem altarju ste hranjeni glavi sv. ap. Petra in Pavla. Tukaj se hrani tudi miza poslednje večerje. V bližini je Scala santa, stopnice, po katerih je Zveličar k Pilatu šel, te stopnice se kleče obiščejo.

5. S. Croce Gerusalemme tukaj je položila sv. Helena sv. križ, na katerem je Kristus trpel, en kos je še sedaj tukaj videti, potem en žrebclj in en trn iz trnjeve krone in druge svetinje.

6. S. Lorenzo fuori le mura. V tej starinski cerkvi so pokopana trupla sv. mučnikov, sv. Lovrenca in sv. Štefana. V spodnji cerkvi je grob Pija IX., poleg pa pokopališče rimsko.

7. S. Maria Maggiore. Prva cerkev Matere božje — Marija snežna —, tukaj so ostanki jaslje Gospodovih, trupla sv. ap. Matvža in sv. Lukeža. Podoba Matere božje snežne je baje sv. Lukež slikal.

V bližini je cerkev S. Prassede, kjer je steber bičanja, in S. Alfonso, kjer se vidi podoba Matere božje vedne pomoči.

Katoliška cerkev na Kitajskem.

V drugi prošnji Očenaša prosimo, naj bi Bog svoje vidno kraljestvo na zemlji, t. j. katoliško cerkev razširil, kraljestvo hudega duha t. j. nevero pa razdjal. Da Bog svoje kraljestvo na zemlji širi, v to si voli posebne može, ter jih obdaruje z zmožnostmi duševnimi in telesnimi, v posebni meri pa s sveto ljubeznijo. To so misijonarji, ki nosijo paganskim narodom Kristusa in njegovo zveličanje. Druzega ne poznajo ti junaki, kakor Kristusu darovati se za

zveličanje duš, kakor se je tudi On daroval za nas vse. Tudi ženske sodelujejo pri tem Božjem delu. To so redovnice raznih redov, koje učé med neverniki otroke, ali strežejo bolnikom.

Pogosto se vzdignejo razluteni pagani ter posekajo v krvavih progonih mlada drevesca, vsajena v vrt Božji, pa tudi one, ki so sadili in zalivali, t. j. pomorijo novokrščence in misijonarje. To pa je ravno mučeniški venec, po kojem je njih srce že davno koprnelo. Besede, koje je govoril Jezus apostolom: „Veselite se in radujte, kajti vaše plačilo je veliko v nebesih“, veljajo tudi njim.

Te borilce za kraljestvo Kristusovo pa podpiramo tudi mi, ako pobožno molimo drugo prošnjo in ako darujemo kako miloščinjo za misijone ali za sv. Očeta. Vsi ti mili darovi se obračajo za vzdrževanje katoliških misijonov. Zelo ginljiva so misijonska poročila, kakor jih donša glasilo misijonske družbe Sijonske „kath. Missionen“ iz daljnih paganskih držav. Zanimalo bode torej tudi pobožne Slovence, ki podpirajo misijonarje z molitvijo in milodari, ako izvejo kaj iz misijonskih dežel.

Ravno imenovani list poroča, da so imeli meseca majnika preteklega leta na Kitajskem misijonski škofje svoj cerkveni zbor. Kitajsko cesarstvo, katero leži v izhodnji Aziji, je samo brez onih dežel, katero so kitajskemu cesarju pokorne, skoro tako veliko, kakor polovica Evrope. Prebivalcev pa ima več, kakor cela Evropa. Evropa ima okoli 230 milijonov ljudi; Kitajsko pa 250 milijonov. Cesarstvo je razdeljeno v 17 dežel. Iz sedmih in to srednjih dežel zbrali so se škofje v Hankeju. Bilo jih je ednajst. Med njimi so svetni duhovniki, pa tudi redovniki iz raznih redov; frančiškani, lazaristi, jezuitje, avgustinci in drugi.

Škofje misijonskih dežel se imenujejo apostolski vikarji, t. j. namestniki, akoravno imajo škofovi red in škofovske oblasti. Oddelek pa, tisti, ki je vikariju za delokrog odločen se ne imenuje škofija, ampak vikarijat. Ti višji pastirji na Kitajskem so rojeni Evropejci, Francozi, Italijani in drugi, ki so se bili v Rimu, ali pa v Parizu za misijone pripravili. Iz lepega pisma, koje so povodom svojega zbora poslali v Evropo, povzememo naslednje.

Stejemo si v dolžnost, pravijo, izreči srčno zahvalo vsem tistim, ki podpirajo misijone. Dobrotniki so naši in podporniki. Zastopamo tukaj okoli 160 milijonov duš — torej toliko, kolikor jih je v celi državi avstro-ogerski, francoski, nemški, španski, italijanski vkup. Vse te bi morali pripeljati k spoznanju resnice. Med njimi je še le samo 170 tisoč kristijanov — torej še niti za polovico naše lavantinske škofije.

Razsejani pa so kristijani po raznih vikarijatih različno. V ednem se štejeta na tisoč paganov po dva kristijana. V šestih drugih vi-

samo v tem razredu so bili gotovi, da bo voljen. V celej občini bil je namreč pred volitvo samo eden klic: Stibenegga ne! Jasno znamenje, kako se je mož s svojim postopanjem in delovanjem vsem kmetom priljubil. Za nemškutarje pa je on potreben, kakor ribi voda. Saj je on tisti, ki je v občini zvonec nosil; kedar je on odprl usta svoje modrosti, bilo je prav rečeno, ostali odborniki njegove stranke so samo prikimali, tako da so imenovali ljudje občinski odbor „Stibeneggov odbor“, in odbornike, ki so pristaši nemškutarske stranke pa „Stibeneggovce“. Začudili smo se toraj, ko smo čitali v Celjski „vahti“, da Stibenegg ni med tistimi, katere hočejo nemškutarji voliti dati v I. razredu. Mislili smo si pa koj, da bo to samo zvijača; da bodo nemškutarji gotovo, če zmagajo v II. razredu, na tihem Stibenegga v I. razredu sopet pobrali in volili. Tako se je tudi zgodilo in Stibenegg je po I. razredu zlezel sopet v odbor. Volitev toraj ni povsem takega izida imela, kekega bi želeli bilo. Vendar pa smemo s to volitvijo biti prav zadovoljni. V II. razredu bode, kakor smo prepričani volitev ovržena, no in potem bo, — upamo — drugače šlo. V III. razredu pa so se naši slovenski kmetje tako vrlo postavili na noge, da je bilo veselje, in smo se prepričali, da je III. razred brez vsakega truda naš, da v tem razredu za nemškutarje in Celjane, ni nobenega upanja več, da bodo še kedaj zmagovali. — Celjani pa so tudi kar strmeli, nad možatim obnašanjem naših kmetov. Med tem, ko so pred tremi leti naše kmete pred volitvijo begali, jim žugali in se sladkali, jim trgali slovenske volilne listke, ter ponujali nemške, ni bilo sedaj kaj takega več videti. Vsak volilec je vedel, za kaj da gre; vsak je že vnaprej vedel, kako ima voliti, da bo prav, in njemu in vsem Slovincem na čast. Kakor dobro izurjeni vojaki stopali so na volišče; če je tudi moral kateri dolgo čakati, predno je prišla vrsta na njega, čakal je mirno, ni se umeknil! Pred tremi leti vlovili so nasprotniki pri mnogih slovenskih ženskah po zvijači in goljufiji pooblastila, tako da sta na dan volitve imela nemškutar in pa Slovenec pooblastilo. Sedaj se kaj takega ni več dogodilo. Nemškutarji so sicer tudi letos po dva in dva lazili za pooblastili; ali naše ženske so poznale te ptiče, ter se je mnogokrat dogodilo, da so preveč nadležnim nemškutarjem pokazale tje, kjer je zidar luknjo pustil za vrata. — Le dve ženski, na Pečovniku, so še zgoljufali s pooblastili; pa sta obe prišli potem, ko se jima je jelo dozdevati, da ne bo vse prav, iz lastnega nagiba k narodnemu volilnemu odboru, se pritoževati in vprašati za svet, kaj storiti, rekoč: Midve sve Slovenki, in hočeve ostati Slovenki; nikdar ne bi dali nemškutarjem pooblastila, ko bi nama bili povedali,

za kaj da gre; pa pravili so, da se bo župan volil, in pri tem ženske nimajo nič zraven; „naj torej to podpišev“. — Ena teh je pravila, da že par noči ni mogla spati od samih skrbi, da ne bi Slovincem kje škode napravila, ker je nemškutarjem nekaj podpisala. — Taka narodna zavednost, ki so jo tukaj pokazale priproste ženkice, mora vsakega rodoljuba silno razveseliti; take ženske osramotijo tiste može, — ki pa ne zaslužijo tega imena — kateri akoravno jim je mati ob zibeli pela slovenske pesmice, akoravno še niti nemški ne vedó, pozabijo svoj rod, onečastijo svoje slovensko ime, in potegnejo ter glasujejo z nemškutarji! — No hva Bogu, takih zaslepljenih kmetov je od dne do dne manje, in upamo, da ne bo več tako dolgo, da se bo zaprl grob pred zadnjim kmetom nemškutarjem v našem kraju! — Od teh slovenskih kmetov bi se celo mi lahko učili, — kar se namreč moškega in neomahljivega vedenja pri volitvi tiče — pravili so nam po volitvi nekateri Celjani. Naši kmetje so na tako priznanje lahko ponosni. Prvokrat so ti Celjani, ki Slovence kaj radi prezirajo in zaničujejo, dobili spoštovanje pred slovenskim kmetom; pa tudi nekaka skrb se jih je polotila. Vsi Celjani skoraj živé jedino le od slovenskega kmeta, s katerim tržujejo. Če se slovenski kmetje s Celjani tako hudo spoprimejo pri volitvah in če vidiijo slovenski kmetje povsod in vedno le Celjske meščane in tržane pred svojimi najzagrizenejšimi sovražniki, ali ni lahko mogoče, da bodo ti slovenski kmetje, obrnili hrbet nemškim trgovcem, pekom, krčmarjem, obrtnikom, odvetnikom itd? Marsikateremu Celjanu začel bo potem kruh redek postajati. Zatoraj pa tudi niso letos tako zmagovito kričali nad „nemško zmago“, nego prav ponižni in nekako otožni so pravili v svoji „vahti“, kako lepo bi pač bilo, ko bi se dalo napraviti, da bi oni brez vse težave nadalje gospodarili in vladali po okolici. — Verjamemo. Zadnja volitev in narodna zavest naših vrlh kmetov, ki so jo Celjani opazili, pri tej volitvi, se jim noče nič kaj dopasti. Mi pa rečemo še enkrat: Čast vrlim slovenskim kmetom!

Iz Vipave. (Zima.) Tukaj nismo poznali ne zime, ne mraza, pisal je pred dobrim mesecem eden dopisnikov v „Slovenca“. Pač želel si je marsikak „rovta“, ki je imel najhujšo zimo in mraz: O, da bil bi v Vipavi! Toda, ko bi se mu naenkrat izpolnile želje, iznenaden bi bil! Tudi tukaj ima zima in imela je svojo moč, in to posebno od sv. Tomaža sem, ko je dan na dan razsajala huda burja s snegom; le na sveti dan je nekoliko pojenjala, menda postrašena po svetosti dneva, zato je pa pozneje toliko huje pritiskala in popolnoma ustavila promet. Kar je došlo s pošto „v rajsko dolino“, prihajalo je le po dalnjem ovinku skozi Gorico,